

Sygn. akt III KK 5/20

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **A. S.** ,

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 stycznia 2019 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt IV K (...),

zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 sierpnia 2019 r., sygn. akt II A Ka (...)

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 marca 2018 r., sygn. IV K (...), Sąd Okręgowy w G. uznał oskarżonego A. S. za winnego popełnienia czterech przestępstw: z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k., art. 55 ust. 3 tej samej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to m.in. wymierzył mu łączną karę 5 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten m.in. zaskarżył obrońca oskarżonego. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2019 r., sygn. akt II A Ka (...) – w odniesieniu do A. S. - ten zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku obrońca skazanego A. S. wniósł kasację w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia – do czasu rozstrzygnięcia kasacji.

Wniosek ten obrońca uzasadniał tym, iż „zachodzi duże prawdopodobieństwo wykonania wyroku w znacznym zakresie jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji”. Tymczasem „wobec przedstawionych zarzutów kasacyjnych oraz przedstawionej argumentacji istnieje uzasadnione merytoryczna podstawa do stwierdzenia, że kasacja jest zasadna”. Nadto podniósł, że czyny za które został A. S. skazany dotyczą czasu sprzed 15 – 20 lat, a on sam nigdy nie utrudniał postępowania sądowego i „tym samym brak jest konieczności niezwłocznego wykonania wyroku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Nadto potrzeba zastosowania wskazanej w art. 532 k.p.k. instytucji może też zaistnieć wówczas, gdy wystąpi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczne *prima vista*.

Odnosząc te rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy wypada zauważyć iż, że skarżący nie przedstawił takich argumentów, które mogłyby przemawiać za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego wyroku.

Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia wniosku, zważywszy na to, że zaskarżony wyrok jest prawomocny i przez to - jak to już nadmieniono - powinien być wykonywany niezwłocznie. Nadto użyta przez skarżącego argumentacja wskazuje na potrzebę przypomnienia, że samo wniesienie kasacji nie wystarcza do uznania zasadności złożonego w trybie art. 532 k.p.k. wniosku.

Niezależnie od tego zauważyć wypada, że zarzuty podnoszone w kasacji obecnie nie jawą się jako na tyle oczywiście trafne (nie przesądzając jednakże o ostatecznej ich ocenie możliwej do dokonania dopiero po rozpoznaniu kasacji), by to miało przesądzać o zasadności przedmiotowego wniosku.

Sąd Najwyższy nie dopatrzył się też innych powodów, dla których wykonanie orzeczonej kary miałoby rzeczywiście wiązać się dla skazanego ze szczególnymi, nadzwyczajnymi uciążliwościami. Wobec ich niestwierdzenia w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.